

Arrest

nr. 208 644 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp Kotagai, district Surobi, provincie Kabul. U zou daar vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan gewoond hebben.

Uw vader verkocht goederen op de bazaar van Zighai aan de Fransen. Hierdoor verdacht de taliban hem ervan een spion te zijn. Ze zeiden tegen het dorpshef dat uw vader moest stoppen met zijn werk. Uw vader weigerde omdat hij daar geld verdiende voor zijn gezin. Nadat de taliban te weten kwam dat uw vader niet was ingegaan op hun eis, kwamen ze naar jullie huis. Ze klopten op de deur en zeiden dat uw vader naar de moskee moest komen. Vervolgens namen ze uw vader toen hij aankwam in de moskee mee naar de bergen. Uw vader verbleef daar twee dagen. Wanneer uw oom langs

moederszijde te weten kwam wat er gebeurd was met uw vader riep hij de dorpsouderen samen. Na overleg met de dorpsouderen werd uw vader vrijgelaten in de moskee van Chinar.

Na dit incident bleef uw vader anderhalf jaar thuis en werkte hij op de velden. Omdat dit werk echter te zwaar werd voor hem, sloot hij zich aan bij het leger.

Na zijn eerste verlof, na zes maanden dienst, kwam de taliban jullie vragen waar uw vader werkte. Jullie zeiden dat jullie dit zelf niet wisten. Nadat ze uw vader onderweg van uw huis naar zijn werk achtervolgden, wist de taliban echter dat uw vader bij het leger werkte. Hierna werd uw vader ontvoerd nadat hij in zijn verlofperiode naar de moskee ging voor het avondgebed. Jullie hoorden gedurende twintig dagen niets meer over het lot van uw vader. Uw oom besloot om aangifte te doen van zijn verdwijning, maar de politie kon jullie niet helpen. Uiteindelijk werd het lijk van uw vader gevonden door een herder in de velden. Het overlijden van uw vader vond ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan plaats.

Na het verlopen van de veertigste rouwdag vond uw moeder een brief die afgeleverd was bij jullie thuis. Ze dacht dat dit een brief van het werk van uw vader was.

Sinds een maand na de dood van uw vader werd u aangesproken door de taliban wanneer u in de bergen uw schapen ging hoeden. Er waren daar verschillende jongeren aanwezig aan wie de taliban vertelde dat de alle mensen die in het leger werken ongelovigen zijn en dat jullie de religie tegen hen moeten beschermen. Ze vroegen u om met hen samen te werken. Na enkele weken bij de taliban kreeg u gelijkaardige gedachten en dacht u eraan om een zelfmoordaanslag voor hen te plegen.

Wanneer u thuis kwam met een witte doek met een koranvers op uw hoofd, werd uw moeder kwaad. Ze droeg u op om niet meer naar buiten te gaan. Ze vertelde aan uw oom wat er gebeurd was en toonde hem toen ook de brief die ze na de veertigste rouwdag gevonden had. Nadat uw oom die brief las stelde hij dat het beter was dat u het land zou verlaten.

Deze problemen deden u uw land verlaten in aqrab 1394 (i.e. oktober-november 2015). Op 18 november 2015 kwam u aan in België. Op 19 november 2015 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een aanklacht door uw oom bij het districtscentrum, een dreigbrief van de taliban, de taskara van uw vader, uw taskara, de envelop waarmee uw documenten u werden toegestuurd, de werkbadge van uw vader in de bazaar, en de oude taskara van uw vader.

U haalt verder nog aan dat u niet meer terug zou kunnen keren naar uw dorp omdat men zou denken dat u Christen bent geworden en omdat mensen die het dorp verlaten hebben zouden gedood worden bij terugkeer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw leeftijd. Zo probeerde u de Belgische asielinstanties te misleiden door te zeggen dat u minderjarig was. U zou nog geen zestien jaar zijn geweest bij uw aankomst in België. Uit uw botscan bleek dat dit niet zo is. U was zeker meer dan achttien jaar, en waarschijnlijk zelfs bijna 21 jaar.

Daarenboven is er nog een ander element dat uw algemene geloofwaardigheid onderuit haalt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw oom werk voor u had gezocht in Kabul nadat uw moeder hem verteld had over uw problemen met de taliban (Verklaring CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS stelde u dit nooit gezegd te hebben, en enkel verklaard te hebben dat uw oom wilde dat u naar Europa vertrok (CGVS, p. 2-3). U kon echter op geen enkele manier uitklaren om welke reden dit dan zo verwoord zou staan bij de DVZ, waar men net zoals bij het CGVS verplicht is uw verklaringen letterlijk neer te schrijven. U kan dus allerm minst deze tegenstrijdigheid uitklaren (CGVS, p. 2-3). Het feit dat u zelfs over dergelijke elementen geen consistente verklaringen kan afleggen, doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw verklaringen over uw asielmotieven niet zomaar geloof kan worden gehecht. Daarenboven zijn er elementen in uw verklaringen hierover die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

De eerste problemen die uw vader gekend zou hebben met de taliban, waren gerelateerd aan zijn werk op de bazaar (CGVS, p. 9-10). Gevraagd hoe de taliban kon weten dat uw vader daar werkte, stelde u dat alle dorpelingen hiervan op de hoogte waren (CGVS, p. 21). Uw vader zou dit gewoon verteld hebben aan zijn omgeving en was zich niet bewust van het feit dat hij hierdoor misschien problemen zou kunnen krijgen (CGVS, p. 21). Gewezen op het feit dat samenwerken met buitenlanders in Afghanistan toch niet zo evident is, kan u niet uitleggen om welke reden uw vader hier geen risico in zag (CGVS, p.

22). Kort hiervoor legde u echter de ingewikkelde veiligheidsprocedure uit die werknemers van de bazaar van Zighai moesten doorlopen, namelijk een systeem met zowel een badge als een scanner (CGVS, p. 21). U verklaarde zelf dat men bang was dat er bommen zouden binnengebracht worden op de bazaar en men daarom extra beveiligde (CGVS, p. 21). Dat uw vader in dit opzicht, hoewel hij elke dag met deze beveiligingsmaatregelen geconfronteerd werd, niet inzag dat zijn job een bepaald risico inhield en zomaar over zijn werk vertelde in jullie regio, is dan ook niet plausibel. Bovendien zou uw vader nadat hij bedreigd werd door de taliban, gewoon zijn werk op de bazaar verder gezet hebben (CGVS, p. 9-10). U stelde dat hij dit deed omdat hij inkomsten moest voorzien voor zijn gezin (CGVS, p. 22). Indien uw vader echter persoonlijk gevisieerd zou worden door deze personen of erger zelfs hierdoor gedood zou worden, zou hij niet meer in staat zijn om geld voor zijn familie te voorzien, waardoor ook deze redenering niet opgaat. Uw vader zou bovendien ondanks het feit dat hij besloot zijn werk verder te zetten geen enkele maatregel genomen hebben om zichzelf of zijn gezin te beschermen tegen de taliban (CGVS, p. 22). Ook dit is in het licht van de beweerde problemen die hij zou gehad hebben met de taliban weinig waarschijnlijk.

Nadat de taliban te weten kwam dat uw vader niet gestopt was met zijn werk in de bazaar, kwamen ze langs bij u thuis en zeiden ze dat uw vader naar de moskee van Chinari moest komen (CGVS, p. 23). Uw vader ging hier onmiddellijk op in (CGVS, p. 23). Gezien het feit dat uw vader reeds bedreigd was door de taliban, is het niet plausibel dat hij zomaar naar de plaats zou gaan waar ze zeiden hem op te wachten en zijn lot dan ook zomaar in hun handen te leggen zonder aan verdere problemen te proberen ontkomen. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw vader dit deed omdat de taliban anders jullie huis zou binnen komen en geweld tegen jullie zou gebruiken (CGVS, p. 23). Gevraagd om welke reden uw vader ervan uitging dat ze dit zouden doen, moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 23). Bovendien stelde u later dat de taliban u niet onder druk zou zetten omdat u een kind was, waarmee u ingaat tegen uw eerdere verklaring (zie onder). Omwille van bovenstaande elementen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nadat uw vader bij het leger begon te werken, werd hij voor de tweede keer geconfronteerd met de taliban (CGVS, p. 9-10). Ten eerste moet hieromtrent benadrukt worden dat het CGVS het op zich weinig aannemelijk acht dat uw vader effectief bij het leger tewerkgesteld zou geweest zijn. U kan namelijk bijzonder weinig informatie geven over de carrière van uw vader bij het leger. Zo blijkt u niet te weten of uw vader een opleiding zou genoten hebben bij het begin van zijn legercarrière, of onder welke commandobrigade, korps, bataljon of eenheid hij werkte (CGVS, p. 16-17). U stelde dat hij op een basis in Zardat Ghund werkte en dat daar ook veel andere legers aanwezig waren (CGVS, p. 17). Gevraagd te specificeren wat u juist bedoelt met 'andere legers' moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). Verder had u geen idee van het salaris van uw vader en bleek u onbekend met de namen en graden van zijn oversten (CGVS, p. 19). U zou zelfs helemaal niemand gekend hebben die met uw vader samen gewerkt had en had geen idee of uw vader ooit samenwerkte met buitenlanders of van het feit of er ooit buitenlanders aanwezig waren op de basis waar hij werkte (CGVS, p. 19). Ook over de taken die uw vader uitvoerde binnen het leger, kon u slechts erg vage verklaringen afleggen en bleek u niet te weten of hij ooit had deelgenomen aan bepaalde gevechten of operaties (CGVS, p. 19). Gezien het CGVS omwille van bovenstaande feiten uw verklaringen over de carrière van uw vader weinig aannemelijk acht, worden ook sterke twijfels geuit bij uw verklaringen over de problemen die uw vader hierdoor zou gekend hebben.

Uw verklaringen over deze problemen aan Sich, vertonen bovendien ook verschillende problematische elementen. U stelde dat u toen de taliban u hiernaar vroeg, zei dat u niet wist waar uw vader juist werkte (CGVS, p. 9-10), maar dat ze u niet geloofden waardoor ze besloten uw vader te achtervolgen (CGVS, p. 18). Gezien ze u volgens uw verklaringen niet geloofden, werd u gevraagd om welke reden ze u dan niet onder druk zetten om de waarheid te vertellen, gezien dit hen logischerwijs minder tijd en moeite moet gekost hebben dan uw vader te achtervolgen (CGVS, p. 18). U verklaarde dit door het feit dat u toen jong was (CGVS, p. 18). Nochtans zei u later dat de taliban vrouwen en kinderen niet ontziet (CGVS, p. 23), waardoor uw voorgaande verklaring niet opgaat. Uw vader zou uit angst voor de taliban amper naar huis gekomen zijn (CGVS, p. 16-17). Wanneer hij naar huis kwam zou hij echter wel naar de Chinari moskee geweest zijn, waar ook de taliban volgens uw verklaringen bijna elke dag naartoe kwam en waar uw vader bovendien de vorige keer ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 12, 17, 23). Gevraagd om welke reden uw vader dan naar die moskee zou gaan als hij zo bang was voor de taliban dat hij nog amper naar huis kwam, stelde u dat hij dit moest doen omdat het gebed verplicht was (CGVS, p. 17). Dat uw vader als moslim verplicht is om te bidden, wil echter niet zeggen dat hij verplicht is dit in de Chinari moskee te doen, waardoor u ook op deze manier deze onwaarschijnlijkheid niet kan uitklaren. Bovendien werd u gevraagd om welke reden de taliban uw vader daar toen zelf nooit aansprak om te vragen naar zijn job (CGVS, p. 17). U stelde dat dit was omdat hij vroeger reeds bedreigd werd door de taliban, maar kan op geen enkele manier uitleggen waardoor dit de reden zou

zijn dat ze hem niet persoonlijk aanspraken (CGVS, p. 18). Ook omwille van deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Zelfs al mocht er geloof gehecht worden aan de problemen die uw vader zou gehad hebben, quod non, kan u op geen enkele manier aantonen om welke reden u enkel en alleen omwille van de verklaarde problemen van uw vader een risico zou lopen in Afghanistan. U zegt enkel dat u bij terugkeer naar Afghanistan dezelfde problemen zou krijgen als uw vader, maar kan niet uitklaren waarom u dat denkt. U zegt alleen dat de taliban naar niemand luisteren (CGVS, p. 26-27). Deze opmerking volstaat niet op uw vrees voor de taliban omwille van uw vaders problemen concreet aannemelijk te maken.

Daarenboven kan er door het CGVS ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de problemen die u verbindt aan uw eigen persoon, omwille van verschillende onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen.

Zo kan u geen overtuigende uitleg geven over de manier waarop de taliban u probeerde te overtuigen om jihad te voeren. U stelde dat ze u lessen gaven en zaken vertelden over religie en jihad, maar kan niet uitklaren om welke reden u hier mee akkoord ging (CGVS, p. 27). U stelde dat ze deden door u te brainwasheden maar kan ook over de manier waarop ze dit deden geen overtuigende verklaringen afleggen (CGVS, p. 27). U stelt dat de taliban iets in jullie eten zou doen en ook spuitjes geeft om mensen te brainwasheden (CGVS, p. 27). U zou echter nooit zo een spuitje gekregen hebben, maar denkt dat ze wel iets in uw eten zouden gedaan hebben (CGVS, p. 27). Gevraagd hoe u dit weet, stelde u dat u na het eten iets voelde in uw hoofd en meer interesse had in jihad (CGVS, p. 27-28). U blijkt echter geen enkele concrete indicatie te kunnen geven. U zegt enkel dat u daags na het eten iets wilde doen voor de religie (CGVS, p. 27). Uw verklaringen hierover zijn dus louter speculatief.

Nog verklaarde u dat de taliban u en leeftijdsgenoten van u viseerden om te rekruteren omdat u jong was en dus makkelijk te brainwasheden (CGVS, p. 28). Diezelfde taliban had echter uw vader, die bij het leger zat wat door hen verketterd werd, reeds hardhandig vermoord (CGVS, p. 9-10). Gevraagd om welke reden ze er dan vanuit gingen dat iemand als u, de zoon van een soldaat, die zijn vader door hun toedoen verloren had, makkelijk overtuigd kon worden, kon u enkel zeggen dat u jong was en niet veel verstand had (CGVS, p. 28-29). Omwille van de beweerde job van uw vader en uw verklaringen over zijn dood, kan ook dit niet dienen als valabele verschoning voor bovenstaande onwaarschijnlijkheid.

Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u niet wist wat de taliban wilde dat u voor hen zou doen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS blijkt u dit echter wel te weten, en stelt u dat ze wilden dat u voor hen jihad zou voeren en zelfmoordaanslagen zou plegen (CGVS, p. 28, 27). Hierdoor legt u opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. U stelde bovendien dat de taliban u zou belonen met geld en uw leven zouden opbouwen (Vragenlijst CGVS, vraag 5) Gevraagd naar wat ze bedoelden met dit laatste, stelde u dat ze ervoor zouden zorgen dat u geen schapen meer zou moeten hoeden en dat ze u de kans zouden geven iets anders te doen (CGVS, p. 29). Gewezen op het feit dat ze uw leven onmogelijk een andere wending konden geven nadat u een zelfmoordaanslag gepleegd had en dus dood zou zijn, stelde u dat u hier niet over had nagedacht (CGVS, p. 29). Dat u hier op geen enkele manier zou bij stilgestaan hebben, hoewel dit gaat over uw eigen leven of dood, is niet aannemelijk.

U zou ook een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban (CGVS, p. 9-10). U verklaarde echter dat u reeds voor de dreigbrief werd aangesproken door de taliban en toen reeds had ingestemd om jihad te voeren met hen (CGVS, p. 25). In dit opzicht is het niet aannemelijk dat de taliban u dan nog een dreigbrief zou sturen, gezien u reeds ingestemd had met wat ze vroegen. Hierop gewezen stelde u dat de brief enkel gestuurd werd om uw familie op de hoogte te brengen van het feit dat u had ingestemd om jihad te voeren en hen hiervoor de toestemming te vragen (CGVS, p. 26). Deze verklaring komt echter helemaal niet overeen met de inhoud van de dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 2). In deze brief staat dat u oud genoeg bent om een zelfmoordaanslag uit te voeren en dat de taliban bevolen heeft u zo snel mogelijk te arresteren. Op geen enkele manier blijkt deze brief een vraag voor toestemming van uw familie te bevatten. U verklaarde bovendien dat uw moeder de dreigbrief reeds op de veertigste rouwdag na de dood van uw vader vond, en dat ze deze brief pas nadat u ettelijke maanden later bleek gerekruteerd te worden door de taliban aan uw oom gaf (CGVS, p. 9-10). Uw moeder zou namelijk eerst gedacht hebben dat de brief afkomstig was van het werk van uw vader (CGVS, p. 9-10). Gevraagd om welke reden ze deze brief niet sneller aan uw oom gegeven had zodat ze kon weten wat er in stond, stelde dat uw moeder en uw oom elkaar niet zo vaak zagen (CGVS, p. 26). Gezien de taliban u sinds een maand na de dood van uw vader, gedurende een periode van elf of twaalf maanden benaderde, is het niet aannemelijk dat uw moeder in al deze tijd geen enkele kans zou gehad hebben om uw oom naar de inhoud van de brief te vragen (CGVS, p. 25). Bovendien is het niet plausibel dat uw moeder, indien zij ervan uitging dat de brief gelinkt was aan uw vader zijn werk en zij hem al die tijd gewoon had laten liggen, deze ineens wel zou linken aan uw problemen en daarom aan uw oom gaf. Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op de proef gesteld.

U haalt verder nog aan dat u niet meer terug zou kunnen keren naar uw dorp omdat men zou denken dat u Christen bent. Deze stelling maakt u niet concreet aannemelijk. U poneert deze stelling zonder meer. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw uitspraak in deze gebaseerd is op concrete aanwijzingen of gebeurtenissen (CGVS, p. 26). Uw loutere bewering dat u denkt te worden vervolgd, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat er ook van zij, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt. In uw geval is hier echter geen sprake van. U bent immers nog steeds moslim, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 8). Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovig of Christen bent geworden, volstaat dat niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico in uwen hoofde aannemelijk te maken. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die zich daadwerkelijk van het geloof heeft afgekeerd of iemand die zich heeft bekeerd, aan vervolging kan ontsnappen louter door dit te herroepen, mocht hij dit willen. Het volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Daarnaast zegt u dat u niet kan terugkeren omdat mensen die het dorp verlaten hebben sowieso gedood worden bij terugkeer (CGVS, p. 26). Gevraagd hoe men zou kunnen weten dat u het dorp verlaten heeft, stelt u dat men uw gezin onder druk zou gezet hebben om dit te vertellen (CGVS, p. 27). Indien iedereen die het dorp verlaten heeft, vermoord zou worden na eventuele terugkeer, is het niet aannemelijk dat uw familie dit vertelde en bijvoorbeeld geen andere verklaring verzon voor uw afwezigheid. Hierop gewezen stelde u dat dit geen zin had gezien de taliban dit toch te weten zou komen via andere mensen uit uw dorp (CGVS, p. 27). Gevraagd of er dan andere mensen wisten dat u naar Europa gevlucht was, stelde u dat heel het dorp dit wist, omdat dit uitgelekt was door het feit dat uw moeder het zeer moeilijk had nadat ze u gevraagd hadden zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p. 27). Opnieuw is het niet aannemelijk dat dergelijke informatie, indien dit zo risicovol zou zijn als u beweert, zo snel verspreid zou worden in het dorp en uw familie niet meer moeite zou doen om dit af te schermen. Omwille van bovenstaande elementen kan ook aan uw verklaringen hieromtrent geen geloof gehecht worden.

Hoe dan ook, u kan op geen enkele manier concreet aannemelijk maken waarom u, nadat u het dorp verlaten heeft, een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Het louter stellen van deze theorie, zonder deze te steunen op concrete aanwijzingen of gebeurtenissen, volstaat niet voor het aannemelijk maken ervan.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara en de taskara's van uw vader en de envelop waarmee uw documenten verstuurd werden, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, familie en herkomst ondersteunen. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze documenten wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien zijn er nog problematische elementen in deze documenten zelf te vinden. Volgens uw verklaringen diende uw oom klacht in, en werd hierna het lijk van uw vader gevonden (CGVS, p. 9-10). Uw vader zou anderhalf jaar voor uw vertrek in aqrah 1394 (i.e. oktober-november 2015) gestorven zijn (CGVS, p. 7, 9). De klacht van uw oom dateert van 28 sawr 1395 (i.e. 17 mei 2016), wat een hele periode na de dood van uw vader en zelfs na uw asielaanvraag is en dus niet te rijmen valt met de chronologie die u hierover in uw verklaringen weergeeft. Dat element ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar ook de bewijswaarde van het document. Het feit dat de klacht pas is opgesteld na uw asielaanvraag, wijst er bovendien op dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw asielaanvraag. Dat tast de bewijswaarde van het document nog verder aan. De dreigbrief die u voorlegt dateert van 1393, hoewel de stempel op de brief van 1387 dateert. Dit tast de bewijswaarde van het document aan. De oude werkbadge van uw vader wijst erop dat uw vader in het verleden in de bazaar heeft gewerkt, wat in deze niet betwist wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (CGVS, p. 14). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker ontkent dat hij de Belgische asielinstanties wilde misleiden. Hij gaf de leeftijd zoals vermeld op zijn taskara en zoals door zijn moeder aan hem meegedeeld.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat zijn oom werk voor hem zocht in Kabul. Er is duidelijk een misverstand. Bij de DVZ moest hij kort en bondig zijn en hij vermoedt dat er bepaalde verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd, vertaald en neergeschreven. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen bij het CGVS, waar hij, in tegenstelling met bij de DVZ, werd bijgestaan door een advocaat.

Over het werk van zijn vader in de bazar, doet verzoeker gelden:

"Het is duidelijk dat verwerende partij verzoekende partij compleet verkeerd heeft begrepen op dat punt. De vader van verzoekende partij werkte inderdaad op de bazaar, maar hij werkte NIET voor buitenlanders. Hij werkte op een bazaar waar veel buitenlanders kwamen - en waar dus veel veiligheidsmaatregelen golden - en dus ook inkopen deden bij hem. Het is echter niet zo dat hij in het geheim samenwerkte met buitenlanders. Nadat hij bedreigd werd door de taliban, bleef hij inderdaad verder werken, omdat hij geen andere keus had. Hij moest immers een gezin onderhouden en als hij zijn job zou opzeggen, zou zijn gezin gewoonweg omkomen van de honger. De vader van verzoekende partij beseftte uiteraard dat het een risico inhield om te blijven verder werken na de bedreigingen van de Taliban, maar koos zijn gezin boven zijn eigen veiligheid."

Over het gegeven dat zijn vader naar de moskee ging, betoogt verzoeker:

"De vader van verzoekende partij zag geen andere uitweg dan in te gaan op hun vraag. Verzoekende partij heeft ook duidelijk verklaard waarom haar vader hierop inging: hij dacht andermaal aan de veiligheid van zijn gezin en wilde niet de risico nemen om niet in te gaan op hun verzoek en zo zijn hele gezin in gevaar te brengen. Dat verwerende partij dit niet geloofwaardig acht, toont alleen maar haar gebrek aan inlevingsvermogen aan."

Betreffende het werk van zijn vader voor het leger, stelt verzoeker:

"De vader van verzoekende partij was een soldaat bij het leger, hij had geen bijkomende rang. Bovendien praatte hij nooit over de inhoud van zijn job en al zeker niet met verzoekende partij die op dat ogenblik een kind was. Verwerende partij verwacht informatie van verzoekende partij die zij simpelweg niet kan geven gezien haar culturele achtergrond en het feit dat dergelijke informatie niet gedeeld wordt met kinderen."

Voorts voert verzoeker aan:

"Verzoekende partij was erg jong en de Taliban trachtten informatie los te krijgen van haar. Verzoekende partij bezat opricht niet meer info dat hetgeen zij hen vertelde. Gezien haar jonge leeftijd ging de taliban er vermoedelijk van uit dat het inderdaad plausibel was dat verzoekende partij niet meer informatie kon geven, ook al vertrouwden zij haar niet helemaal. Wat er ook van zij, indien zij achteraf zouden te weten gekomen zijn dat verzoekende partij tegen hen had gelogen, hadden zij haar inderdaad niet gespaard."

Verwerende partij vraagt zich af waarom de vader van verzoekende partij naar de Chinar moskee ging. Hij deed dat omdat iedereen van zijn dorp naar die moskee ging, hij voelde zich er het veiligst. De vader van verzoekende partij ging ervan uit dat - moest er haar iets overkomen - de dorpgenoten haar zouden kunnen beschermen."

Tevens stelt hij:

"Nadat de vader van verzoekende partij vermoord werd, werd zij het gezinshoofd en kwam zij in het visier van de Taliban. Verzoekende partij ontving dreigbrieven en zij probeerden haar te recrutereren voor het voeren van de jihad."

Over zijn rekrutering door de taliban, doet verzoeker gelden:

“Verzoekende partij kan uiteraard niet in het hoofd van de taliban leden kijken en weet ook niet waarom en op elke manier ze te werk gingen. Zij kan alleen maar vertellen wat haar is overkomen en hoe de talibs haar en de jongeren in haar dorp trachtten te rekruteren.”

Betreffende de dreigbrief van de taliban, geeft verzoeker aan:

“Verzoekende partij had voor het ontvangen van de dreigbrief - uit schrik - ingestemd om mee te werken met de taliban en aan de jihad te doen. Echter, na deze belofte bleef zij binnen en heeft zij zich niet aangeboden bij de taliban. Om haar familie op de hoogte te brengen van het feit dat verzoekende partij had ingestemd om mee te werken met hen en om haar aan te manen zich aan te bieden, stuurde de taliban een dreigbrief.

(...)

Verwerende partij haalt een en ander door elkaar. De stempel geeft niet de datum van de dreigbrief aan. Dat is een stempel die op alle dreigbrieven wordt gezet - met hetzelfde datum (1387) - omdat dat een belangrijk jaartal vormt voor de taliban. De brief zelf dateert van 1393. Er is aldus geen enkele inconsistentie in de brief die verzoekende partij neerlegde.”

Verzoeker stelt uitdrukkelijk te hebben aangegeven dat Afghansen die in het buitenland of Europa zijn geweest nog meer worden geïsoleerd omwille van hun “verwesering”. Verzoeker zal als christen worden gepercipieerd door de taliban en de maatschappij omwille van zijn langdurige verblijf in Europa en gezien men ervan uitgaat dat verzoeker zich de gebruiken en religie van België heeft eigen gemaakt of zich hierdoor heeft laten beïnvloeden. De taliban zijn ervan op de hoogte dat hij zich in Europa bevindt. Zij hebben zijn huis aangevallen en zijn moeder onder druk gezet om te zeggen waar hij is.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder erkent dat Surobi, het district waarvan verzoeker afkomstig is, het hardst wordt getroffen door het geweld in de provincie Kabul. Verzoeker komt van Surobi en kan zich nergens anders vestigen. Hij snapt niet hoe verweerder kan stellen dat hij kan terugkeren naar Kabul. Verzoeker benadrukt dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist en voert aan dat de situatie in Afghanistan nergens nog veilig te noemen is. Hij verwijst naar en citeert uit een rapport van Amnesty International.

Bovendien mag volgens verzoeker zijn kwetsbare profiel niet uit het oog worden verloren. Verzoeker is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt gevaar op vervolging.

Verzoeker wijst op de mensenrechtenschendingen en terreuraanslagen die plaatsvinden in Afghanistan. Het is voor hem onbegrijpelijk hoe verweerder kan oordelen dat hij zich op een veilige manier kan vestigen waar dan ook in Afghanistan.

2.1.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing minstens te vernietigen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een rapport van Amnesty International bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden leeftijd met recht gemotiveerd wordt:

“Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw leeftijd. Zo probeerde u de Belgische asielinstanties te misleiden door te zeggen dat u minderjarig was. U zou nog geen zestien jaar zijn geweest bij uw aankomst in België. Uit uw botscan bleek dat dit niet zo is. U was zeker meer dan achttien jaar, en waarschijnlijk zelfs bijna 21 jaar.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat hij (omwille van zijn taskara en hetgeen zijn moeder zei) niet zou hebben geweten dat hij ouder was, is immers een verklaring die gelet op het grote verschil tussen verzoekers werkelijke en verklaarde leeftijd niet kan worden aangenomen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Daarenboven is er nog een ander element dat uw algemene geloofwaardigheid onderuit haalt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw oom werk voor u had gezocht in Kabul nadat uw moeder hem verteld had over uw problemen met de taliban (Verklaring CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS stelde u dit nooit gezegd te hebben, en enkel verklaard te hebben dat uw oom wilde dat u naar Europa vertrok (CGVS, p. 2-3). U kon echter op geen enkele manier uitklaren om welke reden dit dan zo verwoord zou staan bij de DVZ, waar men net zoals bij het CGVS verplicht is uw verklaringen letterlijk neer te schrijven. U kan dus allerm minst deze tegenstrijdigheid uitklaren (CGVS, p. 2-3). Het feit dat u zelfs over dergelijke elementen geen consistente verklaringen kan afleggen, doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij herhaalt dat hij nooit zou hebben verklaard dat zijn oom voor hem werk zocht in Kabul, reikt hij andermaal geen aanvaardbare reden aan waarom dit dan zo verwoord staat in de vragenlijst. De korte duur van het gehoor bij de DVZ vormt hiervoor gelet op de duidelijke aard van verzoekers gezegden aldaar geenszins een plausibele verklaring. Verzoeker gaf in de vragenlijst spontaan en in duidelijke bewoordingen aan: *“Mijn oom zocht me werk elders in Kabul maar zag geen uitweg”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bovendien ondertekende hij deze verklaring uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Pashtou. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De voormelde vaststellingen doen afbreuk aan zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst terecht gesteld:

“De eerste problemen die uw vader gekend zou hebben met de taliban, waren gerelateerd aan zijn werk op de bazaar (CGVS, p. 9-10). Gevraagd hoe de taliban kon weten dat uw vader daar werkte, stelde u dat alle dorpelingen hiervan op de hoogte waren (CGVS, p. 21). Uw vader zou dit gewoon verteld hebben aan zijn omgeving en was zich niet bewust van het feit dat hij hierdoor misschien problemen zou kunnen krijgen (CGVS, p. 21). Gewezen op het feit dat samenwerken met buitenlanders in Afghanistan toch niet zo evident is, kan u niet uitleggen om welke reden uw vader hier geen risico in zag (CGVS, p. 22). Kort hiervoor legde u echter de ingewikkelde veiligheidsprocedure uit die werknemers van de bazaar van Zighai moesten doorlopen, namelijk een systeem met zowel een badge als een scanner (CGVS, p. 21). U verklaarde zelf dat men bang was dat er bommen zouden binnengebracht worden op de bazaar en men daarom extra beveiligde (CGVS, p. 21). Dat uw vader in dit opzicht, hoewel hij elke dag met deze beveiligingsmaatregelen geconfronteerd werd, niet inzag dat zijn job een bepaald risico inhield en zomaar over zijn werk vertelde in jullie regio, is dan ook niet plausibel. Bovendien zou uw vader nadat hij bedreigd werd door de taliban, gewoon zijn werk op de bazaar verder gezet hebben (CGVS, p. 9-10). U stelde dat hij dit deed omdat hij inkomsten moest voorzien voor zijn gezin (CGVS, p. 22). Indien uw vader echter persoonlijk gevisieerd zou worden door deze personen of erger zelfs hierdoor gedood zou worden, zou hij niet meer in staat zijn om geld voor zijn familie te voorzien, waardoor ook deze redenering niet opgaat. Uw vader zou bovendien ondanks het feit dat hij besloot zijn

werk verder te zetten geen enkele maatregel genomen hebben om zichzelf of zijn gezin te beschermen tegen de taliban (CGVS, p. 22). Ook dit is in het licht van de beweerde problemen die hij zou gehad hebben met de taliban weinig waarschijnlijk.

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In wezen komt hij immers niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaringen over het werk van zijn vader op de bazar. Hiermee doet hij hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Nadat de taliban te weten kwam dat uw vader niet gestopt was met zijn werk in de bazaar, kwamen ze langs bij u thuis en zeiden ze dat uw vader naar de moskee van Chinari moest komen (CGVS, p. 23). Uw vader ging hier onmiddellijk op in (CGVS, p. 23). Gezien het feit dat uw vader reeds bedreigd was door de taliban, is het niet plausibel dat hij zomaar naar de plaats zou gaan waar ze zeiden hem op te wachten en zijn lot dan ook zomaar in hun handen te leggen zonder aan verdere problemen te proberen ontkomen. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw vader dit deed omdat de taliban anders jullie huis zou binnen komen en geweld tegen jullie zou gebruiken (CGVS, p. 23). Gevraagd om welke reden uw vader ervan uitging dat ze dit zouden doen, moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 23). Bovendien stelde u later dat de taliban u niet onder druk zou zetten omdat u een kind was, waarmee u ingaat tegen uw eerdere verklaring (zie onder). Omwille van bovenstaande elementen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Inzake deze motieven, komt verzoeker andermaal niet verder dan een loutere herhaling van en volharding in zijn eerdere gezegden. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde motieven. Bijgevolg maakt de Raad deze motieven tot de zijne.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Nadat uw vader bij het leger begon te werken, werd hij voor de tweede keer geconfronteerd met de taliban (CGVS, p. 9-10). Ten eerste moet hieromtrent benadrukt worden dat het CGVS het op zich weinig aannemelijk acht dat uw vader effectief bij het leger tewerkgesteld zou geweest zijn. U kan namelijk bijzonder weinig informatie geven over de carrière van uw vader bij het leger. Zo blijkt u niet te weten of uw vader een opleiding zou genoten hebben bij het begin van zijn legercarrière, of onder welke commandobrigade, korps, bataljon of eenheid hij werkte (CGVS, p. 16-17). U stelde dat hij op een basis in Zardat Ghund werkte en dat daar ook veel andere legers aanwezig waren (CGVS, p. 17). Gevraagd te specificeren wat u juist bedoelt met ‘andere legers’ moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). Verder had u geen idee van het salaris van uw vader en bleek u onbekend met de namen en graden van zijn oversten (CGVS, p. 19). U zou zelfs helemaal niemand gekend hebben die met uw vader samen gewerkt had en had geen idee of uw vader ooit samenwerkte met buitenlanders of van het feit of er ooit buitenlanders aanwezig waren op de basis waar hij werkte (CGVS, p. 19). Ook over de taken die uw vader uitvoerde binnen het leger, kon u slechts erg vage verklaringen afleggen en bleek u niet te weten of hij ooit had deelgenomen aan bepaalde gevechten of operaties (CGVS, p. 19). Gezien het CGVS omwille van bovenstaande feiten uw verklaringen over de carrière van uw vader weinig aannemelijk acht, worden ook sterke twijfels geuit bij uw verklaringen over de problemen die uw vader hierdoor zou gekend hebben.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij reikt geen dienstige argumenten aan ter verklaring van zijn nagenoeg totale onwetendheid over de beweerde werkzaamheden van en carrière binnen het leger van zijn vader. Dat zijn vader hem hierover nooit iets vertelde omdat hij nog een kind was, kan gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers leeftijd niet overtuigen. Hoe dan ook maakt verzoeker de bewering in dit kader niet aannemelijk als zou het tot de Afghaanse cultuur behoren dat dergelijke informatie met kinderen niet wordt gedeeld. Dat verzoekers vader het nooit zou hebben gehad over zijn werk bij het leger en hierover dermate weinig informatie zou hebben gedeeld, is niet geloofwaardig.

In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gesteld:

“Uw verklaringen over deze problemen an Sich, vertonen bovendien ook verschillende problematische elementen. U stelde dat u toen de taliban u hiernaar vroeg, zei dat u niet wist waar uw vader juist werkte (CGVS, p. 9-10), maar dat ze u niet geloofden waardoor ze besloten uw vader te achtervolgen (CGVS, p. 18). Gezien ze u volgens uw verklaringen niet geloofden, werd u gevraagd om welke reden ze u dan niet onder druk zetten om de waarheid te vertellen, gezien dit hen logischerwijs minder tijd en moeite moet gekost hebben dan uw vader te achtervolgen (CGVS, p. 18). U verklaarde dit door het feit dat u toen jong was (CGVS, p. 18). Nochtans zei u later dat de taliban vrouwen en kinderen niet ontziet (CGVS, p. 23), waardoor uw voorgaande verklaring niet opgaat.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij heden laat uitschijnen dat de taliban hem wel zouden hebben geloofd, staat dit immers haaks op zijn voormelde, eerdere gezegden. Bij het CGVS gaf hij aan dat de taliban hem niet geloofden. Dat hij heden en na te zijn geconfronteerd met de vaststelling dat hij in het licht van deze verklaring geen dienstige uitleg verschaftte voor het feit dat de taliban hem niet meer onder druk zetten van deze verklaring afstapt en plots laat uitschijnen dat zij hem wel geloofden, is niet ernstig.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw vader zou uit angst voor de taliban amper naar huis gekomen zijn (CGVS, p. 16-17). Wanneer hij naar huis kwam zou hij echter wel naar de Chinarij moskee geweest zijn, waar ook de taliban volgens uw verklaringen bijna elke dag naartoe kwam en waar uw vader bovendien de vorige keer ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 12, 17, 23). Gevraagd om welke reden uw vader dan naar die moskee zou gaan als hij zo bang was voor de taliban dat hij nog amper naar huis kwam, stelde u dat hij dit moest doen omdat het gebed verplicht was (CGVS, p. 17). Dat uw vader als moslim verplicht is om te bidden, wil echter niet zeggen dat hij verplicht is dit in de Chinarij moskee te doen, waardoor u ook op deze manier deze onwaarschijnlijkheid niet kan uitklaren. Bovendien werd u gevraagd om welke reden de taliban uw vader daar toen zelf nooit aansprak om te vragen naar zijn job (CGVS, p. 17). U stelde dat dit was omdat hij vroeger reeds bedreigd werd door de taliban, maar kan op geen enkele manier uitleggen waardoor dit de reden zou zijn dat ze hem niet persoonlijk aanspraken (CGVS, p. 18). Ook omwille van deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.”

Ook deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze aangevochten. In tegendeel legt hij in het verzoekschrift verklaringen af die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen. Dat verzoekers vader in weerwil van de vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban, die hem er bovendien van weerhield nog (vaak) naar huis te komen, zich om te bidden uitgerekend zou begeven naar de moskee die bijna dagelijks door de taliban werd bezocht en van waar hij de vorige keer reeds zou zijn ontvoerd door de taliban en dat zijn vader er daarbij zomaar vanuit zou zijn gegaan dat de dorpelingen hem wel zouden beschermen, ontbeert iedere geloofwaardigheid.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Zelfs al mocht er geloof gehecht worden aan de problemen die uw vader zou gehad hebben, quod non, kan u op geen enkele manier aantonen om welke reden u enkel en alleen omwille van de verklaarde problemen van uw vader een risico zou lopen in Afghanistan. U zegt enkel dat u bij terugkeer naar Afghanistan dezelfde problemen zou krijgen als uw vader, maar kan niet uitklaren waarom u dat denkt. U zegt alleen dat de taliban naar niemand luisteren (CGVS, p. 26-27). Deze opmerking volstaat niet op uw vrees voor de taliban omwille van uw vaders problemen concreet aannemelijk te maken.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Aangaande de problemen die verzoeker aan zijn eigen persoon verbond, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Daarenboven kan er door het CGVS ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de problemen die u verbindt aan uw eigen persoon, omwille van verschillende onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen.

Zo kan u geen overtuigende uitleg geven over de manier waarop de taliban u probeerde te overtuigen om jihad te voeren. U stelde dat ze u lessen gaven en zaken vertelden over religie en jihad, maar kan niet uitklaren om welke reden u hier mee akkoord ging (CGVS, p. 27). U stelde dat ze deden door u te brainwasheden maar kan ook over de manier waarop ze dit deden geen overtuigende verklaringen afleggen (CGVS, p. 27). U stelt dat de taliban iets in jullie eten zou doen en ook spuitjes geeft om mensen te brainwasheden (CGVS, p. 27). U zou echter nooit zo een spuitje gekregen hebben, maar denkt dat ze wel iets in uw eten zouden gedaan hebben (CGVS, p. 27). Gevraagd hoe u dit weet, stelde u dat u na het eten iets voelde in uw hoofd en meer interesse had in jihad (CGVS, p. 27-28). U blijkt echter geen enkele concrete indicatie te kunnen geven. U zegt enkel dat u daags na het eten iets wilde doen voor de religie (CGVS, p. 27). Uw verklaringen hierover zijn dus louter speculatief.

Nog verklaarde u dat de taliban u en leeftijdsgenoten van u viseerden om te rekruteren omdat u jong was en dus makkelijk te brainwasheden (CGVS, p. 28). Diezelfde taliban had echter uw vader, die bij het leger zat wat door hen verketterd werd, reeds hardhandig vermoord (CGVS, p. 9-10). Gevraagd om welke reden ze er dan vanuit gingen dat iemand als u, de zoon van een soldaat, die zijn vader door hun toedoen verloren had, makkelijk overtuigd kon worden, kon u enkel zeggen dat u jong was en niet veel verstand had (CGVS, p. 28-29). Omwille van de beweerde job van uw vader en uw verklaringen over zijn dood, kan ook dit niet dienen als valabele verschoning voor bovenstaande onwaarschijnlijkheid.

Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u niet wist wat de taliban wilde dat u voor hen zou doen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS blijkt u dit echter wel te weten, en stelt u dat ze wilden dat u voor hen jihad zou voeren en zelfmoordaanslagen zou plegen (CGVS, p. 28, 27). Hierdoor legt u opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. U stelde bovendien dat de taliban u zou belonen met geld en uw leven zouden opbouwen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd naar wat ze bedoelden met dit laatste, stelde u dat ze ervoor zouden zorgen dat u geen schapen meer zou moeten hoeden en dat ze u de kans zouden geven iets anders te doen (CGVS, p. 29). Gewezen op het feit dat ze uw leven onmogelijk een andere wending konden geven nadat u een zelfmoordaanslag gepleegd had en dus dood zou zijn, stelde u dat u hier niet over had nagedacht (CGVS, p. 29). Dat u hier op geen enkele manier zou bij stilgestaan hebben, hoewel dit gaat over uw eigen leven of dood, is niet aannemelijk."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich ertoe de aangehaalde vrees te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde, concrete vaststellingen inzake zijn verklaringen dienaangaande. Dat verzoeker dermate vage, speculatieve, incoherente en niet-doorleefde verklaringen aflegde over de beweerde rekruteringspoging vanwege de taliban, maakt dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd wordt:

"U zou ook een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban (CGVS, p. 9-10). U verklaarde echter dat u reeds voor de dreigbrief werd aangesproken door de taliban en toen reeds had ingestemd om jihad te voeren met hen (CGVS, p. 25). In dit opzicht is het niet aannemelijk dat de taliban u dan nog een dreigbrief zou sturen, gezien u reeds ingestemd had met wat ze vroegen. Hierop gewezen stelde u dat de brief enkel gestuurd werd om uw familie op de hoogte te brengen van het feit dat u had ingestemd om jihad te voeren en hen hiervoor de toestemming te vragen (CGVS, p. 26). Deze verklaring komt echter helemaal niet overeen met de inhoud van de dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 2). In deze brief staat dat u oud genoeg bent om een zelfmoordaanslag uit te voeren en dat de taliban bevolen heeft u zo snel mogelijk te arresteren. Op geen enkele manier blijkt deze brief een vraag voor toestemming van uw familie te bevatten. U verklaarde bovendien dat uw moeder de dreigbrief reeds op de veertigste rouwdag na de dood van uw vader vond, en dat ze deze brief pas nadat u ettelijke maanden later bleek gerekruteerd te worden door de taliban aan uw oom gaf (CGVS, p. 9-10). Uw moeder zou namelijk eerst gedacht hebben dat de brief afkomstig was van het werk van uw vader (CGVS, p. 9-10). Gevraagd om welke reden ze deze brief niet sneller aan uw oom gegeven had zodat ze kon weten wat er in stond, stelde dat uw moeder en uw oom elkaar niet zo vaak zagen (CGVS, p. 26). Gezien de taliban u sinds een maand na de dood van uw vader, gedurende een periode van elf of twaalf maanden benaderde, is het niet aannemelijk dat uw moeder in al deze tijd geen enkele kans zou gehad hebben om uw oom naar de inhoud van de brief te vragen (CGVS, p. 25). Bovendien is het niet plausibel dat uw moeder, indien zij ervan uitging dat de brief gelinkt was aan uw vader zijn werk en zij hem al die tijd gewoon had laten liggen, deze ineens wel zou linken aan uw problemen en daarom aan uw oom gaf. Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op de proef gesteld."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn loutere herhaling van zijn eerdere gezegden, doet hij namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze gezegden en omtrent het gegeven dat deze gezegden niet stroken met de inhoud van de dreigbrief gedane vaststellingen.

Ten aanzien van de door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven dat deze niet van zulke aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara en de taskara's van uw vader en de envelop waarmee uw documenten verstuurd werden, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, familie en herkomst ondersteunen. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze documenten wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien zijn er nog problematische elementen in deze documenten zelf te vinden. Volgens uw verklaringen diende uw oom klacht in, en werd hierna het lijk van uw vader gevonden (CGVS, p. 9-10). Uw vader zou anderhalf jaar voor uw vertrek in aqrah 1394 (i.e. oktober-november 2015) gestorven zijn (CGVS, p. 7, 9). De klacht van uw oom dateert van 28 sawr 1395 (i.e. 17 mei 2016), wat een hele periode na de dood van uw vader en zelfs na uw asielaanvraag is en dus niet te rijmen valt met de chronologie die u hierover in uw verklaringen

weergeeft. Dat element ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar ook de bewijswaarde van het document. Het feit dat de klacht pas is opgesteld na uw asielaanvraag, wijst er bovendien op dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw asielaanvraag. Dat tast de bewijswaarde van het document nog verder aan. De dreigbrief die u voorlegt dateert van 1393, hoewel de stempel op de brief van 1387 dateert. Dit tast de bewijswaarde van het document aan. De oude werkbadge van uw vader wijst erop dat uw vader in het verleden in de bazaar heeft gewerkt, wat in deze niet betwist wordt.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zijn bewering omtrent de datum in de stempel op de dreigbrief, met name dat deze zou afwijken omdat het jaartal in deze stempel een belangrijk jaartal zou vormen voor de taliban, wordt door verzoeker geheel niet gestaafd. Met zulke blote en niet nader uitgewerkte bewering, kan verzoeker niet volstaan om de discrepantie tussen de datum in de stempel en de datum op de brief op te heffen. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven onverlet.

Waar verzoeker de vrees herhaalt dat hij bij een terugkeer als christen of als verwesterd zal worden beschouwd, kan tot slot worden opgemerkt dat uit de door verzoeker aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit, terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en deze regio het risico met zich zou brengen om te worden gevisieerd of vervolgd. De Raad is van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoeker sinds eind 2015 in Europa verblijft niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker zowel door de autoriteiten, de taliban, de bevolking en zijn familie als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid sinds 2015 als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Verzoeker toont verder op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing dan ook met recht gesteld:

“U haalt verder nog aan dat u niet meer terug zou kunnen keren naar uw dorp omdat men zou denken dat u Christen bent. Deze stelling maakt u niet concreet aannemelijk. U poneert deze stelling zonder meer. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw uitspraak in deze gebaseerd is op concrete aanwijzingen of gebeurtenissen (CGVS, p. 26). Uw loutere bewering dat u denkt te worden vervolgd, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat er ook van zij, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt. In uw geval is hier echter geen sprake van. U bent immers nog steeds moslim, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 8). Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovig of Christen bent geworden, volstaat dat niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico in uwen hoofde aannemelijk te maken. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die zich daadwerkelijk van het geloof heeft afgekeerd of iemand die zich heeft bekeerd, aan vervolging kan ontsnappen louter door dit te herroepen, mocht hij dit willen. Het volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Daarnaast zegt u dat u niet kan terugkeren omdat mensen die het dorp verlaten hebben sowieso gedood worden bij terugkeer (CGVS, p. 26). Gevraagd hoe men zou kunnen weten dat u het dorp verlaten heeft, stelt u dat men uw gezin onder druk zou gezet hebben om dit te vertellen (CGVS, p. 27). Indien iedereen die het dorp verlaten heeft, vermoord zou worden na eventuele terugkeer, is het niet aannemelijk dat uw familie dit vertelde en bijvoorbeeld geen andere verklaring verzoon voor uw afwezigheid. Hierop gewezen stelde u dat dit geen zin had gezien de taliban dit toch te weten zou komen via andere mensen uit uw dorp (CGVS, p. 27). Gevraagd of er dan andere mensen wisten dat u naar Europa gevlucht was, stelde u dat heel het dorp dit wist, omdat dit uitgelekt was door het feit dat uw moeder het zeer moeilijk had nadat ze u gevraagd hadden zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p. 27). Opnieuw is het niet aannemelijk dat dergelijke informatie, indien dit zo risicovol zou zijn als u beweert, zo snel verspreid zou worden in het dorp en uw familie niet meer moeite zou doen om dit af te schermen. Omwille van bovenstaande elementen kan ook aan uw verklaringen hieromtrent geen geloof gehecht worden.

Hoe dan ook, u kan op geen enkele manier concreet aannemelijk maken waarom u, nadat u het dorp verlaten heeft, een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Het louter stellen van deze theorie, zonder deze te steunen op concrete aanwijzingen of gebeurtenissen, volstaat niet voor het aannemelijk maken ervan.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen op basis waarvan hij stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals

de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (CGVS, p. 14). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd."

De informatie die verzoeker desbetreffend in het verzoekschrift citeert afkomstig uit het als bijlage 3 bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International doet aan deze motieven van verweerder geen afbreuk. De informatie waarop de voormelde motieven geschraagd zijn, gaat immers veel uitgebreider en specifiek in op de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst en provincie in Afghanistan. De enige verwijzing naar de provincie Kabul in het citaat van verzoeker heeft het enkel over het gegeven dat op basis van het aantal burgerslachtoffers deze provincie de meest gevaarlijke is van Afghanistan en dit zonder te duiden of het hier om een proportionele vergelijking dan wel een loutere vergelijking op basis van absolute cijfers gaat. Hetzelfde dient gesteld over het vermelde cijfer van 19% in de stad Kabul dat het aandeel zou zijn van alle burgerslachtoffers en dit zonder enige verhouding weer te geven naar het inwonersaantal van de stad in verhouding tot de rest van het land. Voormeld citaat doet dan ook geen afbreuk aan de resultaten van de diepgaande studie door verweerder waaruit blijkt dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers, dat het gros van de gewelddaden er doelgericht is en dat het geweld voornamelijk wordt gekenmerkt door aanslagen tegen "high profile" doelwitten waarbij vooral de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen worden gevisieerd. Uit de informatie van verwerende partij (administratief dossier, stuk 16, deel 2 en zoals verder bevestigd in het bij de aanvullende nota van 30 juli 2018 gevoegde *EASO COI report Afghanistan: Security Situation* van mei 2018) blijkt dan ook genoegzaam dat de situatie in verzoekers district en provincie niet van zulke aard is dat de loutere aanwezigheid in deze regio voor burgers het risico met zich zou brengen om slachtoffer te worden van ernstige schade. Voormelde motieven van verweerder blijven dan ook onverminderd overeind.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT